

A Patkóba érkezve minden bizonnyal ugyanarra gondolt elsőre mindenki: óriási tömeg van. Persze a nemzeti ünnepre azért mindig megmozdul a város apraja-nagyja, de az egyből nyilvánvaló volt, hogy idén láthatóan többen vannak a téren, mint a korábbi években. Hogy ez a városban nagy mennyiségben pompázó zászlóknak, az új polgármesternek, vagy éppen a meghívottaknak köszönhető, az kérdéses, de bizonyára ezek közül mindenik hozzájárult.

A tömeg hangja:

Az „elnézést” és a „köszönöm” volt a tömegben kigyózó emberek két legdivatosabb szava.

Már lefele ballagva a Patkóban tartott nemzeti ünnepre magyar rigmusok csapták meg a fülünket: „előre, előre...”. „Előre nézz” – egészítette ki fiához szóló mondandóját egy édesanya. Minden korosztály képviselve volt, felzászlózott babakocsiktól, és korhű ruhákba öltözött középiskolás lányoktól kezdve a legidősebbekig.

Szalomozva a fekete vászonkabátok között olyan fiatallal is találkoztunk, aki csak haza szeretett volna menni a Márton Áron térről nyíló lakásába, de kénytelen volt végighallgatni az ünnepi beszédeket.

„Úgy unom.” „Hagyjad, azért jobb, mint a suliba” – beszélgetett két középiskolás, és akadt a fiatalok között is, aki röhögve konstataálta, hogy hiába szazamozza meg a székely himnusz.

Egy emberrel biztosan több volt, hiszen eljött a polgármester – elődjének az utóbbi években nem volt mindig szokása felbukkanni a déli ünnepségen, de **Gálfi Árpád** beszéddel is készült. De előbb a szokásos huszári díszszemle történt meg, majd a magyar és székely himnuszok után

Bajkó Norbert

római katolikus,

Hegyi Sándor

nyugalmazott református és

Kedei Mózes

nyugalmazott unitárius lelkipásztorok szólaltak fel.

Közvetlenül a nap ünnepi jellegét hangsúlyozni, hiszen ilyenkor van időnk megállni, és találkozni másokkal, illetve a nemzet addig él, míg tud ünnepelni. Külön kiemelte a '48-as honvédeket, hiszen ma rájuk emlékezünk, és nekik köszönhetjük, hogy ma ünnepelhetünk.

a tyuklepesekkel semmit sem értünk el.

Bajkó a mélyen tisztelt vendégekhez és a tisztelt közönséghez szólt, ő a nap ünnepi jellegét tartotta fontosnak hangsúlyozni, hiszen ilyenkor van időnk megállni, és találkozni másokkal, illetve a nemzet addig él, míg tud ünnepelni. Külön kiemelte a '48-as honvédeket, hiszen ma rájuk emlékezünk, és nekik köszönhetjük, hogy ma ünnepelhetünk.

Udvarhelyi,

erzelemmentes történelemórát tartott.

A szabadságharc első pillanataitól a megtorlásig emlegette fel a korabeli eseményeket, párhuzamot vont a pesti és udvarhelyi események között, és a tizenkét pontot is felolvasta, ha valaki még nem ismerte volna.

